

Sygn. akt I CNP 14/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi W. Ł. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...], wydanego w sprawie z powództwa W. Ł.

przeciwko S. [...] sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda W. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 marca 2014 r. Sygn. XVI GC [...] oddalającego powództwo skierowane przeciwko S. [...] sp. z o.o. w W. o zapłatę 17.307,65 zł. Podstawę prawną żądania stanowił art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U z 1993 r., Nr 153, poz.1503 ze zm.; dalej, jako u.z.n.k.). Powództwo zostało oddalone wobec ustalenia, że roszczenie powoda jest przedawnione, powód, bowiem o przysługujących mu roszczeniach, a zatem o szkodzie, dowiedział się w roku 2008, a powództwo wytoczył 23 lipca 2012 r., a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia. Ponadto, nie zostały wykazane żadne okoliczności, które pozwoliłyby ocenić zarzut pozwanego przedawnienia, jako nadużycie prawa. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego powód, jako jej podstawę materialną przytoczył naruszenie art. 5 k.c., art. 117 k.c. w związku z art. 20 u.z.n.k. w związku z art. 442<sup>1</sup> k.c., art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. i wskazując, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z tymi przepisami, domagał się stwierdzenia niezgodności wyroku z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>9</sup> k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna”, wiąże z pojęciem „niezgodność orzeczenia z prawem”, które jest elementem konstrukcyjnym skargi. Orzeczenie niezgodne z prawem – w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Zarówno więc w art. 77 Konstytucji RP, jak i w art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.,

niezgodność z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko, bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r. SK 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U. z 2012 r., poz. 1104).

Badanie, zatem, na etapie przedsądu, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem z punktu widzenia wad merytorycznych orzeczenia koncentruje się na badaniu czy występuje wadliwość tego orzeczenia w rozumieniu wyżej przytoczonym. Jedynym celem przedsądu jest, bowiem wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne i tym samym przyjęcie do rozpoznania tylko tych, które na pierwszy rzut oka nie kwalifikują się na oddalenie.

Oczywista bezzasadność skargi powoda wyraża się w tym, że objęte nią orzeczenie już *prima facie* nie budzi żadnych zastrzeżeń. Nie ma potrzeby przeprowadzania analizy jurydycznej i dokonywania pogłębionej oceny trafności zaskarżonego orzeczenia, jeżeli chodzi o zastosowanie prawa i jego wykładnię, aby stwierdzić, że przyjęcie przez Sądy, iż roszczenie powoda uległo trzyletniemu przedawnieniu (art. 20 u.z.n.k.) i termin ten, prawidłowo liczony od daty dowiedzenia się przez powoda o szkodzie, upłynął przed wniesieniem pozwu, było prawidłowe. Nie nasuwa też wątpliwości prawidłowość oceny, że nie było podstawy dla oceny podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, jako nadużycia prawa. Powyższe tym samym musiało skutkować oddaleniem roszczenia mającego podstawę prawną w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k.

Biorąc, zatem pod uwagę, że wykazane podstawy skargi wykluczały jej uwzględnienie, na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Oddaleniu podlegał wniosek pozwanej Spółki o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu ze skargi. W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła, bowiem o odrzucenie skargi ewentualnie o jej oddalenie i tylko z takimi wnioskami związała wniosek o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, który należy podzielić, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania stronie, która w odpowiedzi na skargę wniosek o przyznanie tych

kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem, które w sprawie nie zapadło.

aw

aj